

καμίου, δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς ἀγανέωσιν τοῦ ἐν τῷ λέθητι ὅδατος, ἔχοντες δὲ τὴν καθαρότητα τοῦ ἀπεσταγμένου ὅδατος δὲν θέλουσιν ἐγκαταλίπει ἐπανθήματα ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων τῶν ἄγγειων οὐδὲ ἀποστάθμην.

Τὰ πετρέλαιον λοιπὸν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀπὸ τοῦδε ἴκανὸν ν' ἀντικαταστῆσῃ τὸν ἀνθρακαῖον τοῖς ἀτελεπλοίοις· δυνάμεθα δὲ νὸς ἐλπίζωμεν, διτὶ μετὰ τῶν αὐτῶν πλεονεκτημάτων θέλει χρησιμεύσει καὶ πρὸς τὰς μεταλλουργικὰς ἐργασίας τὰς ἀπαιτούσες ὑψηλὴν θερμοκρασίαν.

EZEX ΕΛΧΑΝΑΝ

(Ἐκ τῶν Πολωνικῶν Αιηγημάτων τοῦ Sacher-Masoch)

"Το ἐποχὴ τῶν ἀπόκρεω, καθ' ἀς ἐπιτρέπονται χονδρειδέστεροι κάπως ἀστεῖσμοὶ, διτὶ παρουσιάσθη ἐν τῇ συνοικίᾳ Καζιμιέρτζη τῆς Κρακοβίας, ἐν πλήρει μεσημερίᾳ, μεθυσμένος τις ἀξιωματικὸς καὶ, ἀν καὶ μετὰ κόπου ἰστατοῦ ὅρθιος, ἀνεστάτωσε τοὺς κατοίκους αὐτῆς. Τοιχίων μεγάλη τῇ φωνῇ καὶ συρίζων ἐκτύπα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ τὸ ξίφος του τοὺς συνκρατῶντας Βέραίους, διστοι ἐξ αὐτῶν ἐκρύπτοντο εἰς τὰ μικρὰ καὶ σκοτεινά των ἐργαστήρια, τοὺς ἐπικανε ἀπὸ τὸν πώγωνα καὶ τοὺς ἔστρεψαν ἔξω, διὰ νὰ τοὺς ρίψῃ εἰς τὰς ἀκαθαρσίας τῶν ὅδῶν. "Οπως ἐδείκνυε τὸ μῆσος του κατὰ τῶν Ιουδαίων, τοὺς δοπίους ὅχι πρὸ πολλοῦ κατὰ χιλιάδας εἶχε καταστάξει ἐν τῇ Οὐκρανίᾳ καὶ τῇ Γαλικίᾳ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κιζάκων Βογδάνος Χυελνίσκη, οὗτος ἐξεδήλου καὶ τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὰς ὥραίς μελανοφιάλιμους Τούδαίας, μὲ τρόπον βάναυσον καὶ ἀνυπόφορον. Θέλων νὰ ταῖς δεῖξῃ τὴν εὐαρέσκειάν του ἀπέσπει τὸν κιφαλόδεσμόν του καὶ ἐξέσχιζε τὰ μεταξωτὰ κιφτάνια, τὰ δόποια περιέβαλλον τὰ παχυλὰ μέλη των, καὶ ἀν τυχὸν τὰ ρόδινα χείλη των ἀπώθουν τὰ φιλήματα τῶν ἔξ οἰνοπνεύματος ἀποζώντων ιδικῶν του, ἥρπαξε τὰς δυστυχεῖς ἀπὸ τὴν ἔνεκα τοῦ γάμου ἀποκενομένην καὶ εἰσέτι μικρὰν κόμην καὶ τὰς ἐργάπιζεν ὡρούμενος, «Εἰσαι χλωμῆ, Ρεβέκκα, στάσου νὰ σὲ φριγεσιδώσω».

Ταλαιπωρούμενος ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, ἐφθαστε τέλος ὁ γεννάδας μικρευγενῆς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πλουσίου ἐμπόρου Ιωνᾶ. Ἐκεῖ εἶχον προφθάσει νὰ κλείσωσι τὴν θύραν τοῦ ἐμπόρικου, ἀλλ' ἡ ὥραίς Λέα, ἡ πρεσβυτέρα τοῦ ἐμπόρου θυγάτηρ, ἥτις, καίπερ δωδεκατίς, ἥτο ἥδη ἀληθῆς ἀκμαίας γυνὴ, ὑπῆρξεν ἀρκετὰ ἀπρόσεκτος νὰ κυττάξῃ ἐκ τοῦ παραθύρου, ἡ περιέργεια της δύμας ἐτιμωρήθη φοβερά. Μόλις τὴν εἶδεν δὲν μέθυσος, ἥθελησε πάραυτα νὰ εἰσέλθῃ.

«Θά τὴν βαπτίσω, ἐφώναξε, θά τὴν κάμω γυνικά μου, μὰ τὸν ἀγιον Σεΐσατικανόν».

«Η Λέα ὀκρύθη ἔντρομος μεταξὺ τῶν ἐμπορευμάτων τοῦ πατρός της, ἀλλ' ὁ ἀξιωματικὸς θραύσας τὰς ύέλους ἥρχισεν ὡς μανιόμενος νὰ ὠθῇ τὴν θύραν,

ἡ ὥποια ἐπὶ τέλει ἐνέδωκεν. Ήστώρησεν εἰς τὸ κατάστημα, κατεπάτησε τὸν ἐμπόρον καὶ ἔσυρε τὴν Λέαν ἀπὸ τοὺς μακρούς της πλοκάμους εἰς τὴν πλησίον βρύσιν.

«Συμφορά μας! βία!» ἐφώναξεν οἱ Ιουδαῖοι ἐκ τῶν παραθύρων, ὅτε αἴφνης εἰκοσαετής ἀνήρ ὅρμησες ἀπέσπασε τὴν κλαίουσαν κάρην ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ μαινομένου. «Ητο δέ Εζέχ 'Ἐλχανάν, ὁ μηνηστήρ τῆς Λέας, Βαχώρης, ἥτοι γεωργὸς λόγιος ἀφιερῶν ὅλην τοῦ την ἐπιμέλειαν εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ Ταλμούθ, ὡς ἐκαλοῦντο τότε οἱ τοιοῦτοι.

— Τί τολμάς, κρομμυοφάγε, τοκογλύφε, φονεῦ τοῦ Χριστοῦ!» ἐφώναξεν δὲ μέθυσος, ἀφες τὴν κάρην!

— Μὴ μ' ἐγγιέης, ἀπήντησεν δὲ Εζέχ 'Ἐλχανάν, καὶ μὴ πειράζης τὴν παρθένον ταῦτην.

— Ακόμη καὶ ἀπειλεῖς, παιδοκτόνε; ἐφώναξεν ὥρωμενος δὲ Πολωνὸς καὶ ἐπίστετε τὸν νέον ἀπὸ τὴν γενειάδα. Ή ἀπάντησες ὑπῆρξε δυνατὸν διὰ τῆς χειρὸς κτύπημα. Οἱ ἀξιωματικὸς ἐταλαντεύθη, κατέπεσεν ἀφωνος καὶ ἔμεινε πρὸ τῆς βρύσεως ἀκίνητος.

— Ω δυτυχία! ἀπέθκνεν; ἐφώναξεν πανταχόθεν. Οἱ Εζέχ 'Ἐζήπλωσε τὸν Πολωνὸν τὸν παρετήρητον καὶ τὴν ἀφῆκε. Τῷ σόντι ἀπέθκνεν, ἐμούρμούρισε.

Φωναὶ ἀπελπισίας ἡκούεντο πανταχόθεν καὶ πάντες ἐφευγοῦ εἰς τὰς οἰκίας των. Ένῷ πασαὶ αἱ θύραι καὶ πάντα τὰ παρθύρα ἐκλείστο, ἡ δὲ Καζιμιέρτζη ὥριοιας πρὸς πόλιν ὑπὸ πανώλης ἐρημωθεῖσαν, ἡ κατάχλωμος Λέα καὶ τὸν ἀφῆκε τὴν οἰκονομίαν τοῦ πατρός της καὶ διὰ τῆς σκοτεινῆς κλίμακος εἰς τὸ δωματιόν της.

— Τί ἐκάμες; ἐψιθύρισε, καταπίπτουσα ἐπὶ τοῦ διβανίου.

— Επροστάτευσα τὴν τιμὴν σου, ἀπήντησε μετὰ ἥρμιας καὶ ὑπεροφάνως δὲ Ελχανάν.

— Καλῶς ἐποκέχας, ήρω μου, φίλατάτε μισο, εἶπεν ἡ Λέα· ἀλλὰ τι θὰ γείνωμεν τώρα; «Αν σ' εὔρωσιν ἐδῶ θὰ μᾶς κατακαπάστωσιν,

— Θά φύγω, εἶπεν δὲ νέος.

— Αλλὰ πῶς καὶ ποῦ;

— Βοήθησόν μοι, μόνον νὰ ἐξέλθω τῆς Κρακοβίας, ἀπήντησεν δὲ Ελχανάν, καὶ διὰ τὰ ἐπίλοιπα δὲν μοι μέλει.

«Ἔτι Λέα ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν, ἐπειτα δὲ ἐφώναξε τὸν πατέρα της καὶ τὴν γραῖαν ὑπηρέτριαν. Ένῷ δὲ Ιωνᾶς ἐξύρισε τὸν νεανίσκον, ἡ ἐρωμένη του τῷ ἔκοψε τὴν κόμην. Ἐπειτα τῷ ἐδῶκαν μεταξωτὰ τινὰ περικαλύμματα καὶ παλαιὸν κιφαλόδεσμον, ἐνεδύθη παλαιόν τι γυναικείον ἔνδυμα καὶ μικρὸν ἐξηπλωμένον καφτάνιον, ἐλαύνει εἰς τὸν βρυχίον κακλαθον μὲ φονευμένας κῆνας ἐν αὐτῷ καὶ ἐξῆλθε διὰ τῆς ὀπισθίας θύρας. Ήτο καιρός. Μόλις εἶχε φιλήσει ἀκόμη μίαν φοράν τὸ ροδόχροον τῆς Λέας στόμα καὶ ή θύρα ἐκλείσθη ὅπισθέν του, ἡ περιπολία ἐκτύπω ἥδη ἐπὶ τῆς ἐμπροσθίας θύρας.

Εἰσελθόντες οἱ περίπολοι ήρευνησαν θρίζοντες καὶ καταρρωμένοι πάταν γωνίαν τῆς οἰκίας, ἀλλὰ μάτην. Οἱ Ελχανάν, ως γραῖα κεκυρώδης, ἐφθασε διὰ πληθύος σκοτεινῶν καὶ ρυπαρῶν διδίσκων εἰς τὸν Βιστούλαν,

έπέρασε διὰ λέμβου εἰς τὴν ἀντίπεραν ὅχθην, εὑρεν
ἔκει χωρικὴν ἄμαξαν, καὶ ἐνοικίασας αὐτὴν ἔφθασε
μετά τινας ἡμέρας εἰς τὴν βασιλεύουσαν πόλιν Βαρ-
σεβίαν, ὃπου ἀλλαξεν ἔνδυμα παρὰ τινι φιλικῇ ιου-
δαικῇ οἰκογενεῖᾳ καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν κατετάχθη
στρατιώτης εἰς τὸν βασιλικὸν στρατόν. Ήτο τὸ ἔτος
1655, ὃτε ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας Ἰωάννης Καζι-
μίρος ἔνεκα τῶν ἐν τῇ Μικρῇ Ρωσσίᾳ ταραχῶν, τοῦ
κατὰ τῶν Κοζάκων πολέμου καὶ τῆς ἀσταθοῦς πολι-
τικῆς του, εἶχε περιέλθει εἰς πόλεμον καὶ πρὸς τὴν
Μόσχαν καὶ τοὺς Σουηδούς. Οἱ Ῥώσοι ἐνωθέντες
μετὰ τῶν Κοζάκων, εἶχον ἥδη κυριεύσει τὴν Σμο-
λένσκην καὶ τὴν Βίλναν καὶ εἶχον προχωρήσει με-
σημερινῶς μέχρι Λεμέργης.

Τότε παρουσιάσθη ἐν τῇ παλαιίστρᾳ καὶ ὁ βασι-
λεὺς τῆς Σουηδίας Κάρολος Γουσταύος καὶ ἀνήλασε
διὰ τῆς Πρωσσίας εἰς τὴν Μεγάλην Πολωνίαν, γε-
νόμενος προθύμως δεκτὸς ὑπὸ τῶν δυσηρεστημένων
εὐγενῶν. "Οτε οἱ Σουηδοὶ ἐπλησίασαν εἰς τὴν Βαρ-
σεβίαν, ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης Καζιμίρος ἐδραπέτευσεν
εἰς τὴν Σιλεσίαν. Οἱ στρατός του ἀντετάσσετο ἀκόμη
ἀσθενῶς κατὰ τοῦ πολεμίου ἐν τῇ πρωτευούσῃ. Ἐκεῖ
κατὰ πρῶτον διεκρίθη ὁ Ἐζέχης Ἐλχανᾶς.

Σουηδοὶ τις ἄξιωματικὸς προεκάλεσε τὸ σῶμα,
εἰς τὸ ὄποιον καὶ ὁ Ἐλχανᾶς ἀνῆκε, νὰ παραδοθῇ.
Ἐνῷ δὲ οἱ ὄλως ἀποτελάρρομένοι Πολωνοί ἄξιωμα-
τικοὶ συνέβουλευσοντο, ὁ Ἐλχανᾶς ὡρμήσει κατὰ τοῦ
Σουηδοῦ, κατεβίσασεν αὐτὸν ἐκ τοῦ ἵππου καὶ τὸν
εἵσυραν αἴχμαλωτον εἰς τοὺς Πολωνούς.

"Οτε δὲ ἐκυριεύθη ἡ Βαρσεβία, καὶ τὰ τελευταῖα
Πολωνικὰ στρατεύματα ηὔτομοι ἦσαν πρὸς τὸν βα-
σιλέα τῆς Σουηδίας. Ολίγιστοι μόνον πιστοὶ διεξό-
φυγον τὴν νύκτα εἰς τὴν μονὴν Ζεντοχόβαν, μεταξὺ
δὲ τούτων εύρισκετο καὶ ὁ Ἰουδαῖος τῆς Κρακοβίας
Ἐζέχης Ἐλχανᾶς.

Ἐνῷ δὲ οἱ Σουηδοὶ κατεπλημύρουν τὴν Πολω-
νίαν, δὲ βασιλεὺς αὐτῆς διέτριβεν ἐν τῇ ζένη, δ
Αὐγούστινος Κορδέσκης, ἡγούμενος τῆς μονῆς καὶ
ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος τῶν Παυλικῶν, ὑπερήσπιζε
τολμηρῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς μετ' ὄλιγων γεν-
ναίων πατριωτῶν τὴν ἐπὶ τοῦ δρους Ἰασναγόρας
κειμένην καὶ διὰ τὴν θυμυματουργὸν τῆς εἰκόνας τῆς
τῆς Παναγίας περίφημον μόνην. "Οτε δὲ εἶχεν ἀπο-
κρουσθῆ ἡ τελευταία αἱματηρὰ ἔφοδος καὶ ὁ Ἐζέχης
Ἐλχανᾶς, ὅστις εἶχεν ἀγωνισθῆ ὡς λέων, κατέφυρ-
τος ἐξ αἱματος ἐκάθητο ἐπὶ λίθου καὶ ἐδένε μόνος τὰς
πληγὰς του, δὲ γεγενῆς μοναχὸς ἐπλησίασεν αὐτὸν,
τῷ ἔτεινε τὴν χειρανάστασιν εἰπεν: «Ιουδαῖε, εἰσαι ἄξιος
νὰ καλησαι: Πολωνὸς, δὲ θεὸς νὰ σ' εὐλογήῃ!»

Τότε παράδειγμα τῆς Ζεντοχόβας ἀνελαπύρησε
καθ' ὅλον τὸ κράτος τὸν πατριωτισμὸν, ὡς ἐάν ἡ
Παναγία εἶχεν ἐκτελέσει νέον καὶ ὑπεράνθρωπον
θαυμα. Πανταχοῦ οἱ φίλοι τῆς πατριδὸς ἐλαθον θάρ-
ρος, συνέβουλεύθησαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐνεργή-
σωσιν.

«Οἱ Ἐλχανᾶν ἐτρεχεν ὡς ἀγγελιοφόρος ἐδῶ καὶ
κατεῖ. Ολίγον πρὶν ληξη, τὸ ἔτος, τῇ 25ῃ Δεκεμβρίου
1655 πολλοὶ ἐζέχοντες μεγιστᾶνες συναρμολογησαν
συμμαχίαν ἐναντίον τοῦ Καρόλου Γουσταύου τῆς

Σουηδίας καὶ ἀνεκάλεσαν τὸν νόμιμον βασιλέα Ἰωάν-
νην Καζιμήρον. Οἱ Λανσκορούσκαι καὶ οἱ Ποτόκαι
ἥσαν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κινήματος. Οἱ Στανίσλαος
Λανσκορούσκης ἀντήμειψε τότε τὸν Ἐλχανᾶν διὰ
τὴν ἀνδρείαν τοῦ ἀγαγόρευσας αὐτὸν ἀξιωματικὸν
μὲ τὴν προσωνυμίαν δὲ Κρακούσιαν τὸν.

Οἱ βασιλεὺς ἐσπευσε, παρ' ὅλην τὴν χιόνα καὶ τὸν
πάγον, διὰ τῆς Ούγγαρτας καὶ τῶν Καρπάθιων εἰς
τὴν Γαλικίαν καὶ παρουσιάσθη ἀπροσδοκήτως εἰς
Λεμέργην, ὃπου τὸν ὑπεδέχθησαν μετ' ἐνθουσια-
σμοῦ, οἱ δὲ εὐγενεῖς ἐτάχθησαν περὶ αὐτόν. Ταχέως
συνηθροίσθη ἄξιολογον στράτευμα, τὸ διοικον, ὡς καὶ
τὸν ἕαυτόν του καὶ τὸ κράτος του, δὲ Ἰωάννης Κα-
ζιμίρος ἀνέθηκεν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Παναγίας
τῆς Ζεντολόβης.

Μετ' ὄλιγον τὰ πολωνικὰ στρατεύματα ἐσπευσαν
νὰ ἐπιστρέψωσι πανταχόθεν ὑπὸ τὰς σημαῖας τοῦ
Ἰωάννου Καζιμίρου καὶ ἔξετρατευσαν ὑπὸ τὴν στρα-
τηγίαν τοῦ Λιβούρισκην καὶ τοῦ Σιτεφάνου Ζαρνιέκην
κατὰ τῶν Ῥώσων καὶ τῶν Σουηδῶν. Ἐν καταλ-
λήλῳ στιγμῇ εὗρε τότε ἡ Πολωνία καὶ πολύτιμον
σύμμαχον, τὴν Δανιμαρκήν.

Ἐν τῇ ἀντρατείᾳ κατὰ τοῦ Καρόλου Γουσταύου,
δὲ Κρακοβίανδὲ διεκρίθη πολλάκις καὶ ἴδιας κατὰ
τὴν αἱματηρὰν τριήμερον μάχην τῆς Πράγας. Οἱ
Ζαρνιέκης κατεδίωκεν ἀδιακόπως τοὺς Σουηδούς καὶ
τοὺς ἐπετέθη πολλάκις ἐπιτυχώς. "Οτε δὲ τέλος δ
πόλεμος ἐτελείωσεν ἐν ἔτει 1660 διὰ τῆς ἐν Ολίβω
εἰρήνης, δὲ Ἐλχανᾶς εἶχε γείνει ταγματάρχης.

Ἐν τούτοις, ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατοπέδων καὶ τῶν
ποικίλων περιπετειῶν τοῦ πολέμου, δὲ Ἐζέχης Ἐλχα-
νᾶς εἶχε μείνει πάγυτοτε διετριόφρων, σοφὸς καὶ ἐν-
τροπαλὸς ὄπαδός του Ταλμούθ, οὐδέποτε δὲ ἐλημό-
νησε τὴν ὠραίαν καὶ ἀγνὴν μνηστήν του. Μετὰ τὸν
πόλεμον μετέβη εἰς Βαρσεβίαν. Οἱ εὐγενεῖς περιποιή-
θησαν αὐτὸν καὶ δὲ Κρακοβίανδς. Ιουδαῖος παρου-
σιάζετο ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Αὐλήν. Προσεπριοῦντο δὲ τι
ἡγόνουν τὸ θρόνου μάρτυρα του καὶ τὴν καταγωγήν του.
Η βασιλισσα μάλιστα ἤρχισε νὰ ἐνδιαφέρηται περὶ
αὐτοῦ, καὶ τὸν προσεκάλεσεν ἡμέραν τινὰ πλησίον της.
"Οτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν πλουσίων διακεκοσμημένην
αἴθουσαν καὶ ἐκλίνει τὸ ἔτερον γόνυν ἐνώπιόν της,
η βασίλισσα, ἢτις ἦτο υωχελῶν, καὶ μετά τινος ἐρωτα-
τροπίας ἐξηπλωμένη ἐπὶ διβάνιου, παρεπήρησε πρῶ-
τον καλῶς αὐτὸν καὶ ἐπειτα τῷ ἔνεψε νὰ σηκωθῇ.
«Ἐλχανᾶς Κρακοβίανέν», τῷ εἶπεν ὑπομειδώσα με-
λιχίως ἀρέσκειε εἰς τὰς γυναικίας μας. Τὸ γιαρίζειε
η ὄχι;

Οἱ Ἐλχανᾶν ἡρύθριασσεν.

«Ω! πόσον ἀθῶ, εἰσαι ὄλιγον ὑπερβολικὸν ἀθῶς
ὡς ἡρως πολλούς καὶ βασιλικὸς τῆς Πολωνίας ταγ-
ματάρχης. Ἐν τούτοις, οὐδέγκα λόγον ἔχεις νὰ ἐντρέ-
πησαι διὰ τοὺς ἐπὶ τῶν γυναικῶν θριάμβους σου.
Ἐγὼ αὐτὴ ἡ βασίλισσα σου, σοὶ ἔχάρισα τὴν εὐ-
νοιάν μου καὶ θίλω νὰ τε ἰδω ἐντυχῆ. Υποσχέθητε
μοι νὰ ὑπακούσης.»

«Μοὶ εἶναι εὔκολον, γεληνοτάτη, ν' ἀκολουθήσω
τὰς διαταγῆς σας,» ἀπήγυπτησεν δὲ ταγματάρχης.

«Καλά, δός μοι τὸν λόγον σου.»

«Εφ' ὅσον αἱ διαταγαὶ σας, μεγαλειοτάτη, δὲν εἶναι ἔναντίον τῆς συνηδήσεώς μου.»

«Πόσον προβλεπτικός εἰσαι· ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μαχῆς δύμως δὲν ἥσε τοιοῦτος,» προσέθηκεν ἡ βασιλισσα. «Ἄυτη λοιπὸν εἶναι ἡ θέλησίς μου. Θὰ λάβης γυναῖκα, τὴν ὑπόστατην ἐνώπιον ἐξέλεξα, Κρακοβίανέ τὴν πλουσίαν καὶ ὠραίαν δέσποινάδα Ελισάβετ Βερτεστόβσκην, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ βαπτισθῆς.»

Πάλιν ὁ Ἐλχανᾶν ἡρυθρίσας, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην πολὺ περισσότερον.

«Κρίνατε ἡ ἴδια Μεγαλειοτάτη, εἴπε μετὰ μακρὸν διεσταγμὸν,» ἔχω μνηστὴν κάρην δύμοθην μου, χάριν τῆς δόπιος ἐγένουμην στρατιωτῆς καὶ ἡ δόπια ὠρκίσθη νά με περιμένη πιστὴ καὶ μὲ ὑπομονήν. Πρέπει τώρα, στε μοι προσμειδιάς ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χάρις τῆς εὐνοίας σας, γὰρ προδόσω καὶ γὰρ ἐγκαταλείψω τὴν ἐρωμένην τῆς νεότητός μου;»

«Ἡ βασίλισσα ἐσυλλογίσθη. «Ἀπὸ πότε δὲν ἤκουσας τίποτε περὶ αὐτῆς;» ἡρώτησεν ἐπὶ τέλει.

«Ἀπὸ πενταετίας.»

«Ἡ βασίλισσα παρετήρησε τὸν Ἐλχανᾶν ἔκπληκτος καὶ πῶς οἰκτείρουσα αὐτὸν, ἐπειτα ἐμειδίασε λεπτῶς, καὶ εἶπε, αδός μοι τὸν λόγον σου, ὅπως ἐγώ τοι δίδω τὸν ἴδικέν μου. Θὰ μεταβῆς εὐθὺς μὲ τὸ τάγμα σου εἰς Κρακοβίαν. «Ἄν εὑρης τὴν μνηστὴν σου ἄγαμον καὶ πιστήν, τότε σᾶς εὐλογῶ. «Ἄν δύμως ὑπανδρεύῃς ἄλλον, ἢ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ σου ἡγάπησες ἄλλον, τότε ἀνήκεις εἰς ἐμὲ, Κρακοβίανέ, καὶ θὰ σε βαπτίσω ἐξάπακτος.»

— Συμφωνῶ, ἔχετε τὸν λόγον μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἐλχανᾶν. Η βασίλισσα ἐτείνεν αὐτῷ καταδεκτικῶς τὴν χεῖρα, καὶ ἐνῷ ἐκεῖνος τὴν ἐφίλει, προσεμειδίασκύτῳ μετὰ χάριτος καὶ μεγαλείου.

«Τοῦ θυελλώδης τις τοῦ Νοεμβρίου ἐσπέρας ὁ ἀνατολικὸς ἄγνεμος κατεθορύβει ἐπὶ τῶν παλαιῶν καπνοδοχῶν καὶ πυκνὴ χιῶν κατεκάλυπτε τοὺς ναοὺς, τὰ μέγαρα τῶν εὐγενῶν καὶ τὰς χαμηλὰς τῶν Ἰουδαίων, οἰκίας τῆς Κρακοβίας. Ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ πλουσίου ἐμπόρου Ἰωνᾶ ἐκτύπησεν δυνατά, οὕτος δὲ ἦνοικεν αὐτὴν καὶ μετ' ὅλιγον εἰσῆγαγεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατράς του, δύο πολυτελῶς ἐνδεδυμένους Ἰουδαίους. «Ἡ Λέα ἔκτοτε εἶχεν ἀναπτυχθῆ εἰς τελείαν γυναικα. Ὁλίγον χλωμῆ καὶ τούτου ἐνεκά συγκινητικῶτέρα ἐν τῇ κατακτητικῇ τις καλλονῆ, ἐκάθητο εἰς τὸ βάθος παραθύρου κύπτουσα ἐπὶ ἐργοχείρου, δὲ δὲ ἦκουσε τὰ βήματά του εἰσερχομένου, ἐστρέψε πὸν ὠρεῖόν της πρόσωπον πρὸς αὐτοὺς. Ἐκ τῶν ξένων δὲ εἰς ἐστάθη παρὰ τὴν θύραν τοῦ δημοσίου ἐσκιασμένους, δὲ δὲ ἄλλος, μὲ ἡμιπολιάν κόμην καὶ πώγωνα, ἐπλησίασε μετὰ σεβασμοῦ τὴν Λέαν καὶ : «Ἐστάλην ὑπὸ τοῦ ἐν Κιέβῳ πλουσίου Ἀβράμ, υἱοῦ τοῦ Ναθάν, εἴπε με φιλικῶς σπινθηροβολοῦν βλέμμα, διὰ νὰ ζητήσω τὴν λευκήν σου χεῖρα, ὠραία καὶ ευνετὴ κόρη τοῦ πλουσίου καὶ δικαίου Ἰωνᾶ, διὰ τὸν υἱόν του Ἐφραίμ, ἔγγονον τοῦ σοφωτάτου Ναθάν, ραβίνου τῆς Σανδομίρης.»

— Μεγάλη τιμὴ, ἀπήντησεν ἀνορθωθεῖσα ἡ Λέα

μετὰ μετριοφροσύνης καὶ ἐντροπαλὴ, ἀλλ' εὐχαριστῶ δι' αὐτῆν, δὲν δύναμαι νὰ γείνω γυνὴ οὐδενὸς ἀνδρὸς, οὐδὲ τοῦ ἐκτιμοτάτου καὶ ἀξιολογωτάτου.

— Καὶ διὰ τὶ σχι; ηρώτησεν ὑπογελῶν δέκανος.

— Διότι εἴμαι μνηστὴ τοῦ Ἐζέχ' Ἐλχανᾶν ἀπήντησεν ἡ Λέα, διότι χάριν ἐμοῦ ἐφόνευεν ἀθλοῖν τινα, καὶ τούτου ἐνεκαὶ ἡναγκάσθη νὰ δραπετευσῃ εἰς τοῦτον θὰ μείνω πιστὴ μέχρι τάφου καὶ, ἢν θέλῃ διθές, καὶ πέραν τοῦ τάφου, διότι εἰς ἐκεῖνον ἀνήκει ἡ καρδία μου καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀγαπήσω ἄλλον.

Τότε πλέον δὲ ἀνήρ, διστις, περιτετυλιγμένος μὲ σκοτεινὸν μανδύαν, ἵστατο παρὰ τὴν θύραν ἐσκιασμένος δὲν ἡδυνήθη πλέον νὰ κρατηθῇ. «Ἐρριψε τὸν μανδύαν καὶ ἐπεισ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Λέας.

— Ο Ἐλχανᾶν δὲ ἀγαπημένος μου! ἐφώναξεν αὐτὴν καὶ περιέσφιγξε τὸν νομιζόμενον ἀπολωλότα περιπαθῶς ἐπὶ τοῦ στήθους της. «Μετὰ τοῦ Ἐλχανᾶν ἐλθὼν γέρων, δὲ ἐκ Ταρνόβου θεῖος του Ἐλεαζαρος, καὶ δὲ ἐξ εὐτυχίας καὶ χαρᾶ ἀστράπτων Ἰωνᾶς, ἐγκατέλιπον πρέμια τὸ δωμάτιον. «Ησθάνετο δὲτε ἐκεῖ δισταν περιττοὶ καὶ ἐνῷ οὗτοι κατέτοιντο ἐμπορικῷ, εκένουν μεταξὺ διμιούρυντες, φιάλην ἀρχαῖον λευκοῦ οἴνου τῆς Τοκαστίας, οἱ πιστοὶ ἐρασταὶ, περιπαθῶς ἐνηγκαλισμένοι, ἐκάθητο ἐπάνω παρὸ τὸ παράθυρον καὶ πριχισαν ἐγκάρδιοι ἐρωταποχρίσεις καὶ διηγήσεις ἀτελείωτοι. Τὴν ἀκόλουθον ἡ Καζιμιέρτζη ἦτο καταστόλιστος μὲ τάπητας καὶ πρασινάδα. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἡκούσθησαν σάλπιγγες. Ο Ἐζέχ' Ἐλχανᾶν δὲ Κρακοβίανός εἰσήρχετο ἐφιππος καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ τάγματός του εἰς τὴν σκοτεινὴν ιουδαικὴν συνοικίαν. Χιλιάδες περιέργων ἐπλήρουν τὰς δόδους, τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα, πάντες ἐζητωκραυγάζον τὸν νικητὴν καὶ ἐρατινον αὐτὸν μὲ ἀνθη. Οι ραβδίναι ἐχαριτέσαν αὐτὸν μὲ τοὺς νόμους ἡνᾶς χειρας διὰ προσφωνήσεως κολακευτικωτάτης. «Οτε δὲ ἐπλησίασεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πλουσίου Ἰωνᾶ, ἡ Λέα ἀστράπτουσα ἐκ καλλονῆς, καὶ χαρᾶς ἐρριψε πρὸς αὐτὸν ἐκ τοῦ μικροῦ ἐξώστου μεγάλον, λαυτρὸν στέφανον, τὸν διοίον ἐδέχθη ἐπὶ τοῦ ξίφους του καὶ περιέβαλε δι' αὐτοῦ τὸν λακιμὸν τοῦ ἵππου του.

«Ο διάσημος μυθιστοριογράφος Φεργὲ εἶχε προστάηθη ὑπὸ τινος κυρίας εἰς γεῦμα, μόρον καὶ μόρον διὰ τὰ ἐπιλήπτη εναρέστως τοὺς συρδαίτεμέτρας, διὰ τὰς εὐφοριοτιῶν του.

Πλησίον του εἶχε τοποθετηθῆ εἰς συνταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ.

Ο Φεργὲ ἐρρόησε διατὶ προσεκληθῆ, ἐρόμεσ καλέτη ἐσπερά ἐκείη τὰ κλεοπήρη ἐρμητικῶς τὰ χειλίτον.

Η φράσα οἰκοδέσποιτα στεροχωρηθεῖσα τὸν πλησιάσετ καὶ τοῦ λέγει κυρνά.

— Μὰ πότε θ' ἀρχίσῃς, σκληρέ, τὰ εὐφυοτεργής; Καὶ δὲ Φεργὲ:

— Οταρ προηγουμένως ἀρχίση δὲ γείτονά μου τὰ καρερδοῦ.